

De Verborgen Geschiedenis van Vers Veertig - Nummer Dertig

Ezechiël Nummer Elf

Jeff Pippenger

2026-09-02

In het boek Ezechiël is de ‘belegering’ van Jeruzalem het ‘teken’ dat de beproeving vormt waardoor over onze eeuwige bestemming zal worden beslist, want zij markeert de vorming van het beeld van het beest.

„De Heere heeft mij duidelijk getoond dat het beeld van het beest gevormd zal worden voordat de genadetijd wordt gesloten; want het zal de grote beproeving voor het volk van God zijn, waardoor hun eeuwige bestemming zal worden beslist. ...”

„Dit is de beproeving die het volk van God moet ondergaan voordat het verzegeld wordt. Allen die hun trouw aan God hebben bewezen door Zijn wet te onderhouden en te weigeren een valse sabbat te aanvaarden, zullen zich scharen onder de banier van de Heere God Jehovah en zullen het zegel van de levende God ontvangen. Degenen die de waarheid van hemelse oorsprong prijsgeven en de zondagsabbat aanvaarden, zullen het merkteken van het beest ontvangen.”
Manuscript Releases, deel 15, 15.

De christenen die bij het ‘teken’ van Cestius uit Jeruzalem vluchtten, deden dat omdat zij van tevoren waren gewaarschuwd en het ‘teken’ herkenden toen het kwam. De vorming van het beeld van het beest te herkennen, is de “gebeurtenissen”, “voorbereidingen” en “bewegingen” te herkennen die tot de zondagwet leiden. De profetische elementen waaruit het ‘teken’ bestaat, moeten begrepen worden vóórdat het teken verschijnt. Toen Cestius met het beleg begon, was het te laat om nog te leren wat het teken was.

„Reeds vorderen de voorbereidingen en zijn er bewegingen gaande die ertoe zullen leiden dat er een beeld voor het beest wordt gemaakt. In de geschiedenis der aarde zullen gebeurtenissen plaatsvinden die de voorzeggingen der profetie voor deze laatste dagen zullen vervullen.”
Review and Herald, 23 april 1889.

Voorbereidingen, Bewegingen en Gebeurtenissen

De „voorbereidingen”, „bewegingen” en „gebeurtenissen” moeten vóór de beproeving worden onderkend.

„Alles wat God in de profetische geschiedenis heeft aangewezen om in het verleden vervuld te worden, is vervuld, en alles wat in de juiste volgorde nog moet komen, zal komen. Daniël, Gods profeet, staat op zijn plaats. Johannes staat op zijn plaats. In de Openbaring heeft de Leeuw uit de stam van Juda voor de bestudeerders der profetie het boek Daniël geopend, en aldus staat Daniël op zijn plaats. Hij draagt zijn getuigenis, datgene wat de Heere hem in een gezicht heeft geopenbaard van de grote en plechtige gebeurtenissen die wij moeten kennen, nu

wij op de zeer drempel van hun vervulling staan.”

„In geschiedenis en profetie schildert het Woord van God de langdurige strijd tussen waarheid en dwaling. Die strijd is nog steeds gaande. De dingen die geweest zijn, zullen worden herhaald.” Selected Messages, boek 2, 109.

Wij „moeten weten” „wat de grote en plechtige gebeurtenissen zijn nu wij op de eigenlijke drempel van hun vervulling staan.” De drempel wijst op onze noodzaak de gebeurtenissen te verstaan vóór hun vervulling.

„Maar de strenge trekken van het profetische potlood openbaren een verandering in dit vredige tafereel. Het beest met lamachtige horens spreekt met de stem van een draak en ‘oefent al de macht van het eerste beest vóór hem uit’. De geest van vervolging die door het heidendom en het pausdom werd geopenbaard, zal opnieuw worden geopenbaard. De profetie verklaart dat deze macht zal zeggen ‘tot degenen die op de aarde wonen, dat zij een beeld zouden maken voor het beest’. [Openbaring 13:14.] Het beeld wordt gemaakt voor het eerste, of luipaardachtige, beest, dat is hetgeen in de boodschap van de derde engel ten tonele wordt gevoerd. Door dit eerste beest wordt de Roomse Kerk voorgesteld, een kerkelijk lichaam bekleed met burgerlijke macht, met gezag om alle andersdenkenden te straffen. Het beeld voor het beest stelt een ander godsdienstig lichaam voor, bekleed met soortgelijke macht. De vorming van dit beeld is het werk van dat beest welks vreedzame opkomst en milde belijdenissen het tot zulk een treffend symbool van de Verenigde Staten maken. Hier is een beeld van het pausdom te vinden. Wanneer de kerken van ons land, zich verenigend op zulke geloofspunten als zij gemeenschappelijk hebben, de Staat zullen beïnvloeden om hun verordeningen te handhaven en hun instellingen te ondersteunen, dan zal protestants Amerika een beeld van de Roomse hiërarchie hebben gevormd. Dan zal de ware kerk door vervolging worden aangevallen, evenals Gods volk vanouds. Bijna elke eeuw levert voorbeelden van wat dweeppzucht en boosheid kunnen doen onder het voorwendsel God te dienen door de rechten van Kerk en Staat te beschermen. Protestantse kerken die in de voetstappen van Rome zijn getreden door een verbond met wereldlijke machten aan te gaan, hebben een soortgelijk verlangen geopenbaard om de vrijheid van geweten te beperken. In de zeventiende eeuw hebben duizenden non-conformistische predikanten geleden onder het bewind van de Kerk van Engeland. Vervolging volgt altijd op religieuze begunstiging van de zijde van wereldlijke regeringen.” Spirit of Prophecy, deel 4, 277.

De vorming van het beeld van het beest vindt eerst plaats in de Verenigde Staten, en daarna in de wereld.

“Buitenlandse naties zullen het voorbeeld van de Verenigde Staten volgen. Hoewel zij vooropgaat, zal toch dezelfde crisis over ons volk komen in alle delen van de wereld.” Testimonies, deel 6, 395.

Het Edict van Milaan in 313 vormt het begin van de formatie en markeert tevens de gesloten deur voor zevendedagsadventisten. Constantijn van het Westen en Licinius van het Oosten verbonden aan het Edict een verdrags-huwelijk, toen Constantijn zijn halfzuster Constantia aan Licinius gaf in het vierde verdrags-huwelijk, weergegeven in een profetische lijn van de zes verdrags-huwelijken

binnen de profetische geschiedenis van Daniël elf. De eerste twee waren verbonden met oorlogen tussen het noorden en het zuiden, de volgende twee waren burgeroorlogen tussen oost en west, en de laatste twee zijn symbolische huwelijken van de pauselijke kerkmacht en de staatsmacht.

Antiochus II Theos verstootte zijn vrouw Laodice I om omstreeks 252 v.Chr. te trouwen met de Ptolemaeïsche prinses Berenice (dochter van Ptolemaeus II). De verdrags-huwelijken van het Seleucidische Rijk werden voltrokken tussen de koning van het noorden en de koning van het zuiden, terwijl het verdrags-huwelijk van 313 plaatsvond tussen de keizer van het oosten en de keizer van het westen.

Het verdragshuwelijk van Antiochus II Theos in 252 v.Chr. vertegenwoordigde het begin van het Seleucidische Rijk, dat zijn voltooiing als rijk bereikte in de geschiedenis die in Daniël elf, verzen tien tot en met zestien, wordt weergegeven. In de laatste geschiedenis van het Seleucidische rijk werd nog een verdragshuwelijk voltrokken door Antiochus III de Grote, toen hij in 193 v.Chr. zijn dochter Cleopatra I Syra (de allereerste Cleopatra van de profetische geschiedenis) gaf aan Ptolemaeus V. Destijds was Ptolemaeus V ongeveer 16 jaar oud en Cleopatra I Syra ongeveer 10 jaar. Hun huwelijk was een diplomatieke regeling na de vijfde Syrische oorlog. Het alfa-verdragshuwelijk tussen de koning van het noorden en van het zuiden in Daniël elf had het einde van de tweede Syrische oorlog gemarkeerd.

De laatste Cleopatra van de profetische geschiedenis had omgang met zowel Julius Caesar als daarna met Marcus Antonius. Na de moord op Julius Caesar in 44 v.Chr. werd in 43 v.Chr. het tweede triumviraat gevormd. Drie mannen vormden het triumviraat, en nadat een van die drie, Marcus Lepidus, door Octavianus uit de drievoudige verbintenis was verdreven, ontstond er een machtsstrijd tussen Marcus Antonius van het oosten en Octavianus van het westen. Te Brundisium werd in 40 v.Chr. een verdrag gesloten tussen de twee rivalen van oost en west. Het verdrag omvatte het huwelijk tussen Octavianus' zuster Octavia en Marcus Antonius. Het verdrag en het daarmee gepaard gaande huwelijk hielden geen stand, en nadat Marcus Antonius betrokken raakte bij Cleopatra, verstootte hij Octavia in 32 v.Chr. In de slag bij Actium in 31 v.Chr. werden de rijken van oost en west samengevoegd tot één macht, en Octavianus werd daarna Augustus Caesar, het symbool van het hoogtepunt van de Romeinse glorie en macht.

Profetisch gezien vond het eerste verbondshuwelijk van Daniël elf plaats tussen de koningen van het noorden en het zuiden, in een poging de vijandelijkheden te beëindigen tussen de twee strijdende partijen die trachtten het rijk van Alexander de Grote te herstellen. Dat eerste verbondshuwelijk tussen de Seleuciden en de Ptolemaeën van Egypte was het alpha-verbondshuwelijk van de Seleucidische en Ptolemaeïsche koninkrijken, dat het omega-verbondshuwelijk tussen dezelfde twee machten voorafschaduwde. In het laatste, of omega-verbondshuwelijk werd de allereerste, of alpha Cleopatra uit de Egyptische geschiedenis de profetische schakel naar de laatste, of omega Cleopatra, wier relatie met Marcus Antonius het referentiepunt werd voor de echtscheiding van Octavia en Marcus Antonius. De echtscheiding markeerde de hernieuwde vijandelijkheden tussen Marcus Antonius van het oosten en Octavianus van het westen, die eindigden in de Slag bij Actium in 31 v.Chr.

Het verdragshuwelijk van Brundisium in 40 v.Chr. was het alfa-verdragshuwelijk van de strijd tussen oost en west, evenals het verdragshuwelijk van Laodice en Antiochus II Theo het alfa was van de strijd tussen noord en zuid. Het verdragshuwelijk van 313 was het omega ten opzichte van het alfa-verdragshuwelijk van Marcus Antonius en Octavia, evenals het verdragshuwelijk tussen Ptolemaeus V en Cleopatra I Syra het omega-verdragshuwelijk was van de noordelijke en zuidelijke koninkrijken. De drie verdragshuwelijken die leidden tot het omega-verdragshuwelijk van 313 zijn alle op één lijn, en verschaffen drie getuigenissen van de profetische kenmerken die met het Edict van Milaan verbonden zijn. Samen stemmen de vier letterlijke verdragshuwelijken van oost, west, noord en zuid overeen met de twee symbolische verdragshuwelijken van het pausdom.

In 496 was Clovis, de koning der Franken, gehuwd met Clotilda. Clotilda was een Bourgondische prinses, de dochter van koning Chilperik II van Bourgondië. Nadat haar vader en moeder waren vermoord in een machtsstrijd binnen de familie, leefde zij onder de bescherming van haar oom voordat zij in 493 ten huwelijk werd gegeven aan Clovis I, koning der Franken. Zij was katholiek; dat wil zeggen, zij hing het Niceense/orthodoxe geloof van de Romeinse Kerk aan. Daardoor onderscheidde zij zich van vele andere Germaanse koninklijke families van die tijd, die arianse christenen waren. Haar moeder Caretena was katholiek geweest, en Clotilda werd in dat geloof opgevoed. Zij wordt herinnerd omdat zij Clovis met volharding aanspoorde het heidendom te verlaten en de katholieke doop te aanvaarden, en vervolgens is zijn bekering in 496 een van de belangrijkste gebeurtenissen in de vroege geschiedenis van Frankrijk en van het zogenoemde westerse christendom.

Clovis beloofde dat, indien hij de slag bij Tolbiac zou winnen, hij zich tot het katholieke geloof van Clotilda zou bekeren en gedoopt zou worden. De koning der Alemannen werd gedood, hun leger brak uiteen en de Franken behaalden de overwinning. Na de overwinning regelde Clotilda dat bisschop Remigius van Reims Clovis zou onderrichten, en hij werd gedoopt (traditioneel op Kerstdag 496), samen met verscheidene duizenden van zijn krijgslieden.

Clovis was de koning van de Franken, wat in moderne termen de koning van Frankrijk is. Hij werd de eerste van de koningen van Europa die uiteindelijk hun heidense godsdienst zouden opgeven en zich tot hetatholicisme zouden wenden. Om deze reden wordt Clovis beschouwd als de „oudste zoon van de Katholieke Kerk”, en Frankrijk wordt genoemd „de oudste dochter van de Katholieke Kerk”. In 1980, toen paus Johannes Paulus II Frankrijk bezocht, vroeg hij: „Frankrijk, oudste dochter van de Kerk, bent u trouw aan uw doop?”

Clovis' bekering tot het nicenischeatholicisme markeert het begin van een symbolische huwelijksstoet die zou leiden tot het symbolische verbondshuwelijk van 538. Het symbolische verbondshuwelijk tussen Clovis en de hoer die hoererij bedrijft met de koningen der aarde, werd voorafgebeeld door de vier voorgaande verbondshuwelijken in Daniël elf. Clovis was de eerste Europese koning die militaire en economische steun verleende aan de Roomse kerk, en Clovis wordt daarom binnen de geschiedenis in Daniël elf voorgesteld.

En er zullen strijdkrachten van zijnentwege opstaan, en zij zullen het heiligdom der vesting ontheiligen, en zij zullen het dagelijks offer wegnemen, en zij zullen de gruwel opstellen die verwoesting veroorzaakt. Daniël 11:31.

Clovis in 496 markeert het begin van de Europese politieke structuren die zouden “opstaan” om het pausdom te hulp te komen terwijl het aan macht won. Het markeert het begin van een symbolische huwelijksstoet. De „armen” van het vers zouden ook het „heiligdom der sterkte” verontreinigen, dat zowel voor het heidense als voor het pauselijke Rome de stad Rome is.

Twee heiligdommen

Er zijn twee verschillende Hebreeuwse woorden in het boek Daniël die worden vertaald met „heiligdom”. De Hebreeuwse woorden ‘miqdash’ en ‘qodesh’ worden beide vertaald met „heiligdom”, maar qodesh kan alleen een heilige werkelijkheid aanduiden, terwijl miqdash, afhankelijk van de context, zowel een heilig als een onheilig heiligdom kan aanduiden.

Het „heiligdom der sterkte” in vers eenendertig is ‘miqdash’ en stelt het heiligdom van Romes sterkte voor, dat zowel voor het heidense als voor het pauselijke Rome de stad Rome was. Vanaf de slag bij Actium, toen Octavianus het rijk verenigde, was het heidense Rome gedurende driehonderdzesig jaar (een tijd) onoverwinnelijk, ter vervulling van vers vierentwintig van Daniël elf.

Hij zal ook in vrede de vruchtbaarste streken van het gewest binnentrekken; en hij zal doen wat zijn vaderen niet gedaan hebben, noch de vaderen van zijn vaderen; hij zal onder hen roof, buit en rijkdom verstrooien; ja, hij zal zijn plannen tegen de vestingen beramen, maar slechts voor een tijd. Daniël 11:24.

Toen het heidense Rome vanuit de stad Rome regeerde, was het onoverwinnelijk; maar toen Constantijn in 330 de hoofdstad naar Constantinopel verplaatste, werd de „tijd” van vers vierentwintig vervuld. Toen de laatste van de drie horens (de Goten) van Daniël zeven uit de stad werd verdreven, nam het pauselijke Rome in 538 profetisch de troon in als het vijfde koninkrijk van de Bijbelse profetie. De Goten hadden Rome belegerd, maar trokken zich uiteindelijk terug toen Belsarius, generaal onder Justinianus, de stad veiligstelde. De Rooms-Katholieke Kerk regeerde vervolgens twaalfhonderdzesig jaar lang oppermachtig, totdat Napoleon de paus in 1798 liet afzetten en in ballingschap liet voeren.

Rome, „het heiligdom der sterkte”, werd „ontheilgd” (ontheilgd in de betekenis van ‘verwond of ontbonden’) door de „wapenmachten” uit de voortgaande oorlogvoering tegen de stad, voornamelijk voorgesteld door de eerste vier bazuinen van Openbaring hoofdstuk acht.

De geschiedenis die zich vanaf 496 ontvouwde, zou zien hoe de stad Rome werd verontreinigd toen zij veranderde van de macht en heerlijkheid van het Romeinse rijk tot de macht en heerlijkheid van het Rooms-Katholieke rijk. Die armen zouden de godsdienst van het heidendom, in de passage weergegeven door het woord „dagelijks”, wegnemen, toen zij de godsdienst van het Niceense katholicisme aannamen.

Bij de slag bij Vouillé versloeg Clovis de Ariaanse Visigoten onder Alarik II en nam Aquitanië in. In de nasleep van de overwinning eerde de Oosterse keizer Anastasius I (te Constantinopel) in 508 Clovis voor zijn overwinning op de Visigoten. Gregorius van Tours zegt dat Anastasius de officiële akten van Clovis zond, waarmee hij hem tot consul maakte. Te Tours, in de kerk van Sint-Maarten, trok Clovis een purperen tunica en mantel aan, zette een diadeem op zijn hoofd, reed uit en strooide goud en zilver onder de menigte. Gregorius zegt dat hij vanaf die dag als consul werd toegejuicht en dat door de Romeinse keizer werd erkend dat Clovis een legitieme christelijke koning in het westen was. Hij werd beloond voor het breken van de Ariaanse Visigoten, die ook door Constantinopel werden bestreden. 508 is het jaar waarin de keizer in het Oosten de katholieke Frankische koning publiekelijk eerde—kerk, overwinning en Romeinse legitimiteit in één tafereel. 508 is het jaar waarin het Frankische katholieke koninkrijk als de overheersende katholieke macht in Gallië stond na het breken van de heerschappij van de Ariaanse Visigoten. Clovis is de eerste grote barbaarse koning die streed voor het Niceenseatholicisme tegen Ariaanse koninkrijken, en daarmee het prototype van de Franse rol als „oudste dochter van de Kerk”. Clovis vertegenwoordigt de periode van 496 tot 508 en is het alfasymbool van het symbolische huwelijksverdrag. De dertig jaren van 508 tot 538 worden vertegenwoordigd door Justinianus, die het omegasymbool van de processie is.

In 538 plaatsten de „armen” de pauselijke macht gedurende 1260 jaar op de troon van de aarde. Toen werd het symbolische verdragshuwelijk voltrokken bij de voltooiing van de huwelijksstoet die in 496 was begonnen. In 1798 werd het verdragshuwelijk dat tussen de paus van Rome en Clovis van Frankrijk was begonnen, ontbonden toen Napoleon van Frankrijk de pauselijke macht verstootte door zijn generaal de paus gevangen te laten nemen.

Het symbolische pauselijke verdragshuwelijk van de alfa, dat zijn huwelijksprocessie in 496 was begonnen, werd voltrokken bij de zondagswet in 538, en werd daarna in 1798 ontbonden, zoals ook elk ander verdragshuwelijk van Daniël elf. Openbaring voegt iets toe aan de pauselijke huwelijksrelatie tussen de koningen van Europa en de pausen van het catholicisme, want de draak van Openbaring twaalf is zowel Satan als de koningen van het heidense Rome.

„Dus terwijl de draak in de eerste plaats Satan voorstelt, is hij in secundaire zin een symbool van het heidense Rome.” The Great Controversy, 439.

In Openbaring deelt Johannes ons drie dingen mee die de koningen (de draak) aan het zeebeest van het catholicisme gaven.

En het beest dat ik zag, was een luipaard gelijk, en zijn voeten waren als de voeten van een beer, en zijn muil als de muil van een leeuw; en de draak gaf hem zijn kracht, en zijn troon, en grote macht. Openbaring 13:2.

In 496 begonnen de koningen van Europa het pauselijke beest hun „kracht” te verlenen, zoals weergegeven door hun militaire macht en economische steun. Zij hadden in 330 de hoofdstad van hun rijk naar Constantinopel verplaatst, waardoor de stad Rome achterbleef als de „zetel” van het pauselijke gezag. De „wapenen” wezen daarna de pauselijke kerk aan als het hoofd van alle kerken in 533 met het decreet van Justinianus. Het decreet omvatte het gebruik van hun militaire macht

om hen te vervolgen die door het pausdom als ketters werden aangemerkt, en plaatste aldus hun burgerlijke „macht” in de handen van de pausen.

Het alfa-verbondshuwelijk tussen het pausdom en de koningen van Europa begon met Clovis in 496. Tegen 508 was het heidendom, de wettige godsdienst van het rijk, terzijde gesteld ten gunste van de religie van het Niceense katholicisme. In 533 wees Justinianus het pausdom aan als het hoofd van alle kerken en droeg hij de wettelijke autoriteit van hun respectieve tronen over aan de pauselijke macht.

De Alfa- en Omegazetel

In 330 werd de stad Rome overgelaten in de handen van de Roomse kerk, waar zij gezeten zou blijven totdat zij bij de tweede komst van Christus in de poel van vuur wordt vernietigd. In 538 werd zij officieel opnieuw op de pauselijke troon gezet, waarmee de geschiedenis van 330 tot 538 wordt aangeduid als een profetische periode die begint met een alfa-zetel en eindigt met een omega-zetel. De periode vertegenwoordigt het einde van het vierde koninkrijk van de Bijbelse profetie (Pergamus) als een voortschrijdende ondergang die begint in 330 en eindigt in 538 met de komst van Thyatira. Zowel West- als Oost-Rome zetten de langzame ontbinding na 538 voort, maar de periode begon met het geven van de zetel, die de stad Rome aan het pausdom vertegenwoordigt, in 330, totdat de zetel in 538 niet eenvoudigweg een troon over de stad werd, maar over het koninkrijk dat door de stad werd vertegenwoordigd.

330 tot 538 is een specifieke profetische periode die de acht wegmerken van de machtsverheffing van het pausdom definieert. Die acht stappen worden herhaald in de genezing van de dodelijke wond van het pausdom bij de spoedig komende zondagswet.

De eerste van de acht stappen was het geven van de stad Rome aan de pauselijke macht, en de achtste stap was het geven van de stad als de troon van het vijfde koninkrijk van de Bijbelse profetie. Dit duidt 538 aan als de zetel, en als ‘de achtste stap, die uit de voorafgaande zeven stappen is.’ De eerste stap was het geven van de zetel en de achtste stap was het geven van de zetel; aldus is de eerste stap in 330 de alfa en is 538 de omega. Twee zetels, drie horens weggenomen, het dagelijks offer weggenomen, de bekering van Clovis en het decreet van Justinianus vormen samen in totaal acht stappen die de huwelijksstoet aanduiden, en uiteindelijk het huwelijk.

In 1798 verwijderde Frankrijk, de macht die de tien Europese koningen had vertegenwoordigd, en die in 538 het pausdom op de troon had geplaatst, het pausdom van diezelfde troon. Het alpha-verdrags huwelijk, voorgesteld in de geschiedenis van 538 tot 1798, is een type van het omega-verdrags huwelijk van de pauselijke macht met de tien koningen van Openbaring zeventien. De huwelijksstoet van 496 tot 538 is een type van acht stappen die overeenkomen met de laatste acht presidenten van de Verenigde Staten. Clovis en Frankrijk zijn symbolen van de tien Europese koningen. Zij vertegenwoordigen de Verenigde Staten, die bij de spoedig komende zondagswet de voornaamste koning zullen worden van de tien koningen van Openbaring zeventien.

De vijf voorafgaande verdrags-huwelijken van Daniël elf stemmen overeen met het zesde en laatste verdrags-huwelijk van de laatste dagen. De alfa- en omega-verdrags-huwelijken van noord

en zuid duiden de bruid uit het zuiden aan als de alfa, en de omega is een bruid uit het noorden. In de verdrags-huwelijken van het heidense Rome werd de alfa-bruid uit het oosten aan het westen gegeven, en de omega van 313 was een bruid uit het westen. Die vier huwelijken zijn profetisch met elkaar verbonden door Cleopatra de eerste en Cleopatra de laatste. Het symbolische verdrags-huwelijk van het pauselijke Rome stelde de bruidegom voor als de voornaamste koning van een profetische confederatie van tien koningen, die zich verenigde met hun bruid — de scharlaken vrouw van Rome. De echtscheiding werd voltrokken door de voornaamste koning van de tien koningen in 1798.

Het verdragshuwelijk van 313 vertegenwoordigt het laatste verdragshuwelijk van de pauselijke macht met de Verenigde Staten—de voornaamste koning van de tien koningen van Openbaring zeventien; een macht met twee horens die wordt getypeerd door de macht met twee horens van Frankrijk. De geschiedenis die begon met Clovis in 496 en uiteindelijk leidde tot het decreet van Justinianus in 533 en de troonsbestijging van het pausdom in 538, vertegenwoordigt de geschiedenis van 1989 tot aan de zondagswet.

Wij zullen deze zaken in het volgende artikel voortzetten.